

POSTĘPOWANIE EGZEKUCYJNE WŁADZ SKARBOWYCH

z dnia 25 czerwca 1932 (Dz. U. R. P. Nr. 62 poz. 580)
znowelizowane rozporządzeniem Rady Ministrów
z dnia 28 stycznia 1934 (Dz. U. R. P. Nr. 10 poz. 78)
oraz rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15
maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43 poz. 341)

do druku przygotował:

MAKSYMILIAN RAZOWSKI

kierownik działu egzekucyjnego U. Sk.

POZNAN 1937

Księgarnia Wł. Wilak

ORDYNACJA PODATKOWA

Jednolity tekst

z dnia 14 lutego 1936 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 14 z 26. 2. 1936 r. poz. 134).

wraz z

**Rozporządzeniem
wykonawczym**

z dnia 25. III. 1937 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 35 z 7. 5. 1937 r. poz. 270)

Cena 1,60 zł

POZNAŃ 1937

Księgarnia Wł. Wilak

*nr 10-25. value of
obolek
024 instancj
nr 335
Dz. R. 88/201*

POSTĘPOWANIE EGZEKUCYJNE WŁADZ SKARBOWYCH

z dnia 25 czerwca 1932 (Dz. U. R. P. Nr. 62 poz. 580)
znowelizowane rozporządzeniem Rady Ministrów
z dnia 28 stycznia 1934 (Dz. U. R. P. Nr. 10 poz. 73)
oraz rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15
maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43 poz. 341)

F. jednolity tekst Dz. U. R. P. 8/36 poz. 88

do druku przygotował:

MAKSYMILIAN RAZOWSKI

kierownik działu egzekucyjnego U. Sk.

GWIAZDZINA

12541/2

POZNAŃ 1937

Księgarnia Wł. Wilak

279421

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA
im. Jerzego Giedroycia w Białymstoku

FUW0160569

b- 356/04p

CZCIONKAMI DRUKARNI DZIENNIKA POZNAŃSKIEGO

U S T A W A

z dnia 10 marca 1932 r.

o przejęciu egzekucji administracyjnej przez
władze skarbowe oraz o postępowaniu egze-
kucyjnym władz skarbowych.
(Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328).

Art. 1. (1) Do przymusowego ściągania wszel-
kiego rodzaju świadczeń pieniężnych, które mogą
być ściągane na podstawie obowiązujących prze-
pisów w trybie administracyjnym, właściwe są
wyłącznie urzędy skarbowe.

(2) Rada Ministrów władna jest czynić w dro-
dze rozporządzeń wyjątki od zasady, wyrażonej
w ustępie 1). Rozporządzenia te określają rodzaje
świadczeń pieniężnych, podmioty uprawnione do
ich ściągania oraz przepisy, które będą miały za-
stosowanie do przymusowego ściągania tych
świadczeń.

Art. 2. Grzywny, kary pieniężne, nawiązki,
opłaty i koszty, orzeczone w sądowym postępowa-
niu karnym, mogą być ściągane na polecenie wła-
dzy sądowej lub prokuratorskiej bądź w myśl
przepisów, zawartych w pkt. 1 i 2 art. 1 niniejszej
ustawy, bądź na zasadzie dotychczasowych prze-
pisów przez sądowe organa egzekucyjne.

Art. 3. (1) Podstawą wdrożenia postępowania
przymusowego jest tytuł wykonawczy.

(2) Obowiązujące przepisy określają tytuły wykonawcze oraz regulują warunki wykonalności tytułów wykonawczych, jak również regulują wypadki, w których wniesienie środków prawnych jest dopuszczalne lub nie wstrzymuje wykonania. W razie braku przepisów w tym zakresie, mogą być one wydawane przez Radę Ministrów w drodze rozporządzeń.

Art. 4. (1) Upoważnia się Radę Ministrów do wydania w drodze rozporządzeń przepisów, normujących całokształt postępowania egzekucyjnego władz skarbowych w stosunku do wszelkiego rodzaju należności skarbowych oraz do świadczeń pieniężnych, przewidzianych w niniejszej ustawie. Przepisy te mogą obejmować również sprawy, związane ze sposobem wymierzania i wysokością kosztów egzekucyjnych, oraz normować wypadki przekazywania egzekucji skarbowej do sądowego postępowania egzekucyjnego.

(2) Rozporządzenia te winny natomiast przewidzieć:

1) że przeprowadzanie licytacji nieruchomości dozwolone jest na całym obszarze Rzeczypospolitej tylko w drodze sądowej w myśl obowiązujących przepisów ustawodawstwa cywilnego;

2) że co do nieruchomości z przeznaczenia będzie obowiązywał art. 28 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342);

3) że przy przeprowadzaniu licytacji nieruchomości będą obowiązywały przepisy art. 39 i 40 powyższego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 6. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów, określonego w art. 4, na całym obszarze Rzeczypospolitej. Upoważnia się Radę Ministrów do ustalania w drodze rozporządzeń, jakie przepisy niniejszej ustawy i w jakich terminach tracą swą moc.

(2) Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy zawiesza się na czas jej obowiązywania wszelkie przepisy, sprzeczne z niniejszą ustawą.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 czerwca 1932 r.

o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.
(Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580).

w brzmieniu zmienionym rozp. Rady Min. z dnia 28 stycznia 1934 (Dz. U. R. P. Nr. 10 poz. 78) oraz rozp. Rady Min. z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 340).

Na podstawie art. 3 i 4 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) zarządza się co następuje:

C Z E Ś Ć I. PRZEPISY OGÓLNE.

D z i a ł I. Postanowienia wstępne.

§ 1. Egzekucję wszelkiego rodzaju świadczeń pieniężnych, które mogą być ściągane na podstawie obowiązujących przepisów w trybie administracyjnym, przeprowadzają urzędy skarbowe według przepisów niniejszego rozporządzenia, o ile rozporządzenia Rady Ministrów, wydane na podstawie art. 1 ust. (2) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym

władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) inaczej nie stanowią.

§ 2. (1) Egzekucja w trybie administracyjnym jest dopuszczalna tylko z ruchomości oraz z wierzytelności pieniężnych i praw majątkowych niezabezpieczonych na nieruchomości lub na wierzytelności hipotecznej.

(2) Egzekucja z nieruchomości łącznie z przedmiotami, mającymi przymiot prawny rzeczy nieruchomości (przynależności nieruchomości, nieruchomości z przeznaczenia), nie wyłączając egzekucji przez przymusowy zarząd nieruchomości, jak również z wierzytelności pieniężnych i praw majątkowych zabezpieczonych na nieruchomości lub wierzytelności hipotecznej, dopuszczalna jest tylko w drodze sądowej. Egzekucja sądowa może być jednak wszczęta tylko wówczas, gdyby środki egzekucyjne przeprowadzone w trybie administracyjnym, okazały się bezskuteczne lub według słusznego domniemania nie odniosłyby skutku.

(3) Osobne rozporządzenie określi przypadki, warunki i sposób zastosowania przez władze sądowe przepisów postępowania cywilnego do egzekucji sądowej, należności ściąganych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Aż do wydania tego rozporządzenia będzie miało odpowiednie zastosowanie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 sierpnia 1930 r. o warunkach i sposobie zastosowania przez władze sądowe przepisów postępowania cywilnego do egzekucji należności administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 481).

§ 3. W razie zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowej co do przedmiotu lub prawa majątkowego, administracyjny tytuł wykonawczy, łącz-

nie z protokołami dokonanych czynności, zostanie przekazany sądowi celem dalszego prowadzenia egzekucji. W tym przypadku zajęcie, uzyskane w toku egzekucji administracyjnej, ma w sądowym postępowaniu egzekucyjnym te same skutki pod względem mocy prawnej i prawa pierwszeństwa, co zajęcie dokonane w toku egzekucji sądowej, o ile Skarbowi Państwa względnie innemu wierzycielowi, którego należność jest ściągana, nie służy ustawowe prawo pierwszeństwa zaspokojenia z przedmiotu egzekucji. Szczegółowe postanowienia w tym względzie zostaną wydane w drodze osobnego rozporządzenia. Aż do wydania tego rozporządzenia będzie miało odpowiednie zastosowanie rozporządzenia powołane w § 2 ust. (3).

§ 4. (1) Egzekucja skierowana być winna przeciwko bezpośrednio obowiązанemu do uiszczenia należności.

(2) Egzekucja może być skierowaną również przeciwko innym zobowiązанym, a mianowicie przeciwko osobom, które według istniejących przepisów są obowiązane do zapłacenia tej należności lub odpowiedzialne są za jej uiszczenie.

*) § 5. Wierzycielem w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest władza lub instytucja żądająca ściągnięcia należności. Wierzyciel może upoważnić zarząd gminy wiejskiej za jego zgodą i umówionym wynagrodzeniem do zastępowania go jako wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych z tym, że koszty, jakie w postępowaniu egzekucyjnym ponosi wierzyciel, obciążają wierzyciela.

*) tekst zmieniony obowiązuje od 1 lipca 1937 r.

D z i a ł II.

Właściwość oraz zakres działania władz i organów egzekucyjnych.

§ 6. (1) Wyłącznie urzędy skarbowe są powołane:

- a) do przymusowego ściągania w trybie administracyjnym świadczeń pieniężnych, wymienionych w § 1,
- b) do poczynienia kroków celem przymusowego ściągania w drodze sądowej świadczeń, wymienionych w § 1, w przypadkach, w których droga egzekucji sądowej tych należności jest przewidziana w niniejszym rozporządzeniu.

(2) Przewidziane w art. 2 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) prawo wyboru drogi egzekucyjnej służy władzy sądowej lub prokuratorskiej w toku całego postępowania egzekucyjnego, przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu.

§ 7. Gdy wezwany urząd skarbowy ma uzasadnione wątpliwości co do możliwości wykonania wniosku bądź z powodu swej niewłaściwości, bądź też z tego powodu, że czynności, do których dokonania został wezwany, są oczywiście niedopuszczalne, — winien on zakomunikować te wątpliwości wierzycielowi. O ile wierzyciel nadal podtrzymuje swój wniosek, a wezwany urząd skarbowy odmawia wykonania — sprawę rozstrzyga ostatecznie izba skarbową bezpośrednio przełożona nad urzędem wezwanym.

§ 8. Właściwym do czynności, wymienionych w § 6. jest urząd skarbowy w granicach swego terytorialnego zakresu działania.

§ 9. Gdy urząd skarbowy jest terytorialnie niewłaściwy do przeprowadzenia czynności egzekucyjnych, winien on wezwać o ich przeprowadzenie terytorialnie właściwy urząd skarbowy.

§ 10. (1) Organem egzekucyjnym jest poborca skarbowy lub inny funkcjonariusz, któremu urząd skarbowy zleci przeprowadzenie czynności egzekucyjnej.

(2) W miastach, będących siedzibą dwu lub więcej urzędów skarbowych obejmujących okręgi miejskie, właściwość organów egzekucyjnych każdego z tych urzędów rozciąga się na cały obszar miast.

(3) Organom egzekucyjnym nie służy prawo badania ważności zarządzenia egzekucyjnego.

§ 11. Czynności urzędu skarbowego i organu egzekucyjnego są ważne niezależnie od tego, czy dokonane zostały przez właściwy terytorialnie urząd skarbowy lub organ egzekucyjny.

§ 12. Ogólne kierownictwo, nadzór oraz piecza nad ścisłym i jednolitym wykonywaniem przepisów egzekucyjnych przez urzędy i izby skarbowe należy do Ministra Skarbu.

D z i a ł III.

Wszczęcie i podstawa egzekucji.

Czynności egzekucyjne.

*) § 13. (1) Egzekucję wszczynają na wniosek wierzyciela, skierowany do właściwego urzędu skarbowego.

*) obowiązuje od 1 lipca 1937 r.

(2) Przed skierowaniem wniosku egzekucyjnego do urzędu skarbowego wierzyciel powinien wysłać zobowiązanemu pisemne upomnienie z zagrożeniem wdrożenia kroków egzekucyjnych przez właściwą władzę egzekucyjną, jeżeli zobowiązany w terminie 14 dni od doręczenia upomnienia nie wpłaci wierzycielowi poszukiwanej należności.

(3) Jedno upomnienie może obejmować kilka różnych należności wierzyciela, poszukiwanych u tego samego zobowiązanego.

(4) Jeżeli zarządy gmin wiejskich pobierają na podstawie odrębnych przepisów należności nie tylko własne ale i innych wierzycieli mają one prawo wysyłania upomnień także na należności innych wierzycieli. W przypadku gdy zajdzie potrzeba upomnienia tego samego zobowiązanego o zapłatę kilku należności, wysyła się jedno upomnienie.

(5) Koszty upomnienia, określone w załączonej tabeli, przypadają wierzycielowi, a w przypadkach przewidzianych w ustępie (4) gminie wiejskiej.

(6) Jeżeli należność wynosi mniej, niż 1 złoty, wierzyciel powinien przed wysłaniem upomnienia wysłać do zobowiązanego bezpłatne wezwanie do uiszczenia należności.

*) 13a (1) We wniosku egzekucyjnym, do którego należy dołączyć tytuł wykonawczy wraz z odpisem oraz dowód doręczenia upomnienia, wierzyciel winien wskazać imię, nazwisko i adres zobowiązanego, należność poszukiwaną i sposób egzekucji oraz zaznaczyć, że tytuł wykonawczy dojrzał do egzekucji.

*) tekst zmieniony obowiązuje od 1 lipca 1937 r.

(2) Wierzyciel w jednym wniosku może wskazać kilka sposobów egzekucji przeciwko temu samemu zobowiązanemu.

(3) Jeżeli egzekucja z jednego majątku zobowiązanego oczywiście wystarczy na zaspokojenie wierzyciela, zobowiązany może żądać zawieszenia egzekucji z innego majątku.

*) § 14. (1) Tytuł wykonawczy stanowią decyzje (orzeczenia, zarządzenia), nakazy płatnicze oraz wykazy zaległości, wydane przez władze lub instytucje do tego powołane.

(2) Tytuł wykonawczy winien zawierać:

- a) nazwę wierzyciela, ,
- b) imię i nazwisko (nazwę lub firmę) zobowiązanego, oraz jego adres,
- c) dokładne oznaczenie należności i jej podstawę prawną,
- d) datę i podpis względnie pieczęść wierzyciela.

(3) Ponadto tytuł wykonawczy winien być zaopatrzony w poświadczenie wierzyciela, że według przepisów obowiązujących tytuł ten jest w drodze egzekucji wykonalny. Jeżeli zaś wierzyciel nie jest władzą publiczną, poświadczenie takie uskuteczni urząd skarbowy.

(4) Władzami publicznymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są wszystkie władze, urzędy i organa państwowe i samorządu terytorialnego i gospodarczego, jak również instytucje ubezpieczeń społecznych, Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych, Fundusz Pracy, Państwowy Bank Rolny i Bank Gospodarstwa Krajowego -- w zakresie swych funkcji publiczno-prawnych, określonych w przepisach o ustroju tych władz

*) tekst zmieniony obowiązuje od 1 lipca 1937 r.

lub instytucji oraz w szczególnych ustawach i rozporządzeniach.

(5) Zarząd gminy wiejskiej zastępujący wierzyciela (§ 5) korzysta z uprawnień przysługujących władzy publicznej, jeżeli wierzyciel, z upoważnienia którego działa, jest władzą publiczną.

§ 15. Tytuły wykonawcze, odpowiadające przepisom § 14, są także tytułami egzekucyjnymi do egzekucji sądowej.

*) § 16. Przy zajęciu ruchomości, wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych doręcza się zobowiązanemu zarządzenie egzekucyjne łącznie z odpisem tytułu wykonawczego.

§ 17. (1) Przed przystąpieniem do wykonania czynności egzekucyjnych winien organ egzekucyjny okazać zobowiązanemu pisemne polecenie urzędu skarbowego wykonania egzekucji.

(2) Na żądanie winien organ egzekucyjny okazać zaświadczenie (legitymację służbową) urzędu skarbowego, upoważniające go do dokonywania czynności egzekucyjnych.

§ 18. (1) W dni niedzielne i ustawowo uznane za święta powszechne**), jako też w porze nocnej, czynności egzekucyjne można spełniać jedynie z mocy specjalnego pisemnego zarządzenia urzędu skarbowego.

*) tekst zmieniony obowiązuje od 1 lipca 1937 r.

**) Dniami świątecznymi w Polsce są: niedziele oraz Nowy Rok (1. I.). Trzech Króli (6. I.), Oczyszczenie N. M. P. (2. II.), drugi dzień W-kiej Nocy, 3. Maja, Wniebowstąpienie Pańskie, drugi dzień Zesłania Ducha św., Boże Ciało, Świętych Apostołów Piotra i Pawła (29. VI.), Wniebowstąpienie N. M. P. (15. VII.), W. W. Świętych (1. XI.), Niepokalane Poczęcie N. M. P. (8. XII.), drugi dzień Bożego Narodzenia (26. XII.) oraz 11 list.

(2) Od tego zarządzenia niema zażalenia.

(3) Przystępując do wykonania czynności, organ egzekucyjny okaże zobowiązanemu zarządzenie, wymienione w ust. (1).

§ 19. Wierzyciel i zobowiązany mają prawo być obecni przy czynnościach egzekucyjnych.

§ 20. Organ egzekucyjny może upomnieć, a po bezskutecznym upomnieniu wydalić osobę, która zachowuje się niewłaściwie lub przeszkadza jego czynnościom.

§ 21. (1) Organ egzekucyjny może wezwać pomocy organów policji w razie oporu.

(2) Wezwaniu o udzielenie pomocy, przewidzianej w ustępie poprzednim, należy bezzwłocznie zadośćuczynić.

§ 22. (1) Na żądanie wierzyciela lub zobowiązanego, a także według uznania organu egzekucyjnego mogą być przy czynnościach egzekucyjnych obecni świadkowie, nie więcej jednak jak po jednym z każdej strony.

(2) Organ egzekucyjny winien jednak przywołać jednego lub dwóch świadków, jeżeli zobowiązany nie jest obecny lub został przez organ egzekucyjny wydany, a nie zachodzi obawa udaremnienia wskutek tego egzekucji.

(3) Świadcami mogą być także członkowie rodziny i domownicy zobowiązanego.

(4) Świadcowie nie otrzymują wynagrodzenia.

§ 23. (1) Jeżeli cel egzekucji tego wymaga, organ egzekucyjny zarządzi otwarcie drzwi i schowków zobowiązanego oraz przeszuka jego mieszkanie i schowki. Gdyby to nie wystarczało, lub gdyby zobowiązany chciał się wydalić, organ

egzekucyjny może przeszukać odzież, którą zobowiązany ma na sobie.

(2) Organ egzekucyjny w każdym miejscu może przeszukać odzież zobowiązanego, jednak tylko na specjalne pisemne polecenie urzędu skarbowego, wydane w przypadku, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie, że przedmioty, które zobowiązany ma przy sobie, chce on usunąć od egzekucji. Polecenie to należy zobowiązanemu okazać przed rozpoczęciem czynności egzekucyjnej.

(3) Przeszukania odzieży u kobiet winna dokonać kobieta, wezwana przez organ egzekucyjny.

§ 24. (1) W pomieszczeniach zajętych przez władze, urzędy państwowe i samorządowe, przez monopole państwowe, przez banki państwowe oraz przez przedsiębiorstwa państwowe „Polskie Koleje Państwowe“, „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ czynności egzekucyjne mogą być spełniane, po uprzednim zawiadomieniu kierowników.

(2) W przypadku prowadzenia egzekucji w pomieszczeniach wojskowych lub na statkach wojennych, komendanci tych obiektów wojskowych wyznaczają organ wojskowy celem asystowania przy czynnościach egzekucyjnych.

§ 25. Pokwitowanie organu egzekucyjnego lub kasy urzędu skarbowego ma ten sam skutek prawny, co pokwitowanie wierzyciela. Za pokwitowaną sumę urząd skarbowy ponosi odpowiedzialność wobec wierzyciela.

§ 26. (1) Suma pieniężna, otrzymana w postępowaniu egzekucyjnym, o ile nie ulega wydaniu, będzie wniesioną do depozytu kasy urzędu skarbowego.

(2) Urząd skarbowy może zarządzić korzystne umieszczenie sumy tej w Pocztowej Kasie Oszczędności, jeżeli to jest wskazane ze względu na jej wysokość i na czas, w ciągu którego ma być przechowana.

§ 27. (1) W przypadkach, w których niniejsze rozporządzenie przewiduje złożenie zabezpieczenia, winno ono być złożone do depozytu kasy urzędu skarbowego w pieniądzu lub papierach wartościowych, w których według obowiązujących przepisów wolno umieszczać fundusze osób małoletnich. Przepis § 26 ust. (2) ma odpowiednie zastosowanie.

(2) O wydaniu zabezpieczenia rozstrzyga urząd skarbowy po wysłuchaniu osób interesowanych.

Dział IV.

Zawieszenie i umorzenie egzekucji.

*) § 28. Po ukończeniu postępowania egzekucyjnego urząd skarbowy zawiadomi o wyniku wierzyciela z wyjątkiem przypadków, gdy cała poszukiwana należność została przez urząd skarbowy w postępowaniu egzekucyjnym ściągnięta i wpłacona do kasy wierzyciela.

§ 29. (1) Egzekucja wdrożona ulega zawieszeniu, jeżeli okaże się, że zobowiązany nie ma zdolności do działań prawnych i nie ma zastępy ustawowego.

(2) Urząd skarbowy zwróci się do sądu o ustanowienie kuratora dla zobowiązanego, który nie ma zastępy ustawowego.

*) tekst zmieniony obowiązuje od 1 lipca 1937 r.

(3) Zastępca ustawowy lub kurator zobowiązanego mogą wnieść zażalenie na czynności egzekucyjne dokonane w czasie, kiedy zobowiązany nie był należycie zastąpiony. Termin do wniesienia zażalenia biegnie od daty, kiedy ustawowy zastępca lub kurator otrzymał zawiadomienie o toczącej się egzekucji. Powtórzenia jednak czynności już dokonanych można domagać się tylko wtedy, gdy przy wykonaniu czynności zaszło naruszenie praw zobowiązanego, nie mającego zdolności do działań prawnych.

§ 30. (1) Egzekucja ulega również zawieszeniu w razie śmierci zobowiązanego. Zawieszenie trwa aż do możliwości podjęcia egzekucji z udziałem następców prawnych zmarłego.

(2) Jeżeli następcy prawni zobowiązanego nie objęli spadku albo nie są znani, urząd skarbowy zwróci się do sądu o ustanowienie kuratora celem zastąpienia zmarłego w postępowaniu egzekucyjnym.

§ 31. Egzekucja podlega również zawieszeniu:

- a) na żądanie wierzyciela,
- b) w czasie zawieszenia czynności urzędu skarbowego wskutek wojny lub innych przeszkód o charakterze siły wyższej.

§ 32. Urząd skarbowy może na prośbę zobowiązanego zawiesić w całości lub w części egzekucję, jeżeli wniesiono zażalenie na czynności organu egzekucyjnego lub odwołanie od decyzji (zarządzenia egzekucyjnego) urzędu skarbowego. W tych przypadkach należy w miarę potrzeby uzależnić zawieszenie egzekucji od dania zabezpieczenia przez zobowiązanego lub za zobowiązanego przez osoby trzecie.

§ 33. (1) W razie odroczenia płatności lub rozłożenia na raty ściąganej należności pozostają w mocy wszelkie dokonane już czynności egzekucyjne. Urząd skarbowy może jednak uchylić dokonane czynności egzekucyjne, jeżeli utrzymanie ich w mocy jest szkodliwe dla zobowiązanego.

(2) Urząd skarbowy może na prośbę zobowiązanego po dokonaniu zajęcia zawiesić egzekucję, jeżeli zobowiązany wniósł podanie o odroczenie płatności lub rozłożenie na raty należności, a urząd skarbowy przedstawił wierzycielowi wniesione podanie z wnioskiem przychylnym, o ile sam nie jest wierzycielem uprawnionym do załatwienia podania.

§ 34. Jeżeli w toku egzekucji okaże się, że bezwzględne ściąganie należności spowoduje niewątpliwie ruinę gospodarczą zobowiązanego, urząd skarbowy, po należytych zbadaniu jego położenia ekonomicznego, może z urzędu lub na prośbę zawiesić egzekucję albo ją tymczasowo ograniczyć do kwoty, której ściąganie nie spowoduje wspomnianego skutku, względnie częściowo lub w całości uchylić zajęcie. O tym należy zawiadomić jednocześnie wierzyciela.

*) § 35. Egzekucja nie zostanie wdrożona bądź też już wdrożona zostanie umorzona:

a) jeżeli egzekucja nie należy do urzędu skarbowego,

b) na wniosek wierzyciela,

c) jeżeli ostatecznym orzeczeniem tytuł wykonawczy został pozbawiony skutków prawnych.

d) jeżeli egzekucja ze względu na przedmiot, do którego została skierowana lub na osobę, prze-

*) tekst zmieniony obowiązujący od 1 lipca 1937 r.

ciw której została skierowana, jest niedopuszczalna,

e) jeżeli jest oczywiste, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych,

f) jeżeli egzekucja została zawieszona na wniosek wierzyciela na czas nieograniczony, a wierzyciel nie zażądał jej podjęcia przed upływem roku od daty wniosku lub też nie określił w tym terminie daty, do której egzekucja ma być zawieszona.

§ 36. Organ egzekucyjny zaniecha czynności egzekucyjnej, jeżeli przed jej rozpoczęciem zobowiązany udowodni odroczenie płatności, rozłożenie na raty, zapłatę lub umorzenie należności.

§ 37. Zobowiązany może domagać się umorzenia egzekucji z przyczyn, wymienionych w §§ 35 i 36, a ponadto z tego powodu, że:

a) zarządzenie egzekucyjne jest niezgodne z tytułem wykonawczym;

b) zarządzono środki egzekucyjne, które nie są przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.

*) § 38. (1) Osoba trzecia, roszcząca sobie jakiekolwiek prawo do zajętego majątku lub jego części, powinna, przed wytoczeniem powództwa przeciw wierzycielowi i zobowiązanemu o zwolnienie spod egzekucji, zgłosić urzędowi skarbowemu pisemne żądanie zwolnienia, przedstawiając wszystkie zarzuty, które ma zamiar podnieść w powództwie, ze wskazaniem środków dowodowych; decyzyja urzędu skarbowego powinna zapaść w ciągu miesiąca.

*) tekst zmieniony obowiązujący od 1 lipca 1937 r.

(2) Urząd skarbowy zawiesi egzekucję na zajętych majątku lub jego części, eo do którego zgłoszono odpowiadające przepisom ust. (1) żądanie zwolnienia spod egzekucji, do czasu wydania decyzji, o której mowa w ust. (1), chyba że przedmiot ten ulega szybkiemu zepsuciu.

(3) W razie niezachowania przez osobę trzecią przepisów, zawartych w ust. (1), poniesie ona koszty sporu nawet wtedy, gdyby się z powodztwem utrzymała.

Dział V.

Zwolnienie od egzekucji ze względu na osobę zobowiązanego.

§ 39. (1) Zwolnione od egzekucji są osoby i mienia, które nie podlegają jurysdykcji lub właściwości władz krajowych w myśl prawa międzynarodowego, zwyczajów międzynarodowych lub zawartych konwencji, wyjąwszy przypadki, gdy zobowiązany lub jego zwierzchnik udziela zgody na egzekucję.

(2) Egzekucja nie podlega ograniczeniu, o ile jest skierowana do rzeczy ruchomych i nieruchomości, które w myśl obowiązujących przepisów odpowiadają za poszukiwaną należność.

§ 40. Czynności egzekucyjne w pomieszczeniach, zajmowanych przez osoby wymienione w poprzednim paragrafie, są dozwolone tylko za zgodą tych osób, lub ich zwierzchników, stosownie do przepisów regulujących ich stosunek służbowy.

§ 41. Wątpliwości w zakresie stosowania §§ 39 i 40 rozstrzyga Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych.

Dział VI.

Mienie nie ulegające egzekucji.

*) § 42. Zwolnione od egzekucji są:

- a) sprzęty domowe, pościel, bielizna i ubranie codzienne niezbędne dla zobowiązanego i członków jego rodziny,
- b) przedmioty używane z powodu ułomności przez zobowiązanego i jego rodzinę,
- c) zapasy żywności i opału, niezbędne dla zobowiązanego, jego rodziny i jego służby na okres jednego miesiąca,
- d) krowa dojna albo dwie kozy lub trzy owce, albo jedna świnia wraz z zapasem paszy i ściółki aż do czasu najbliższych zbiorów, o ile te zwierzęta są niezbędne dla wyżywienia zobowiązanego, jego rodziny i jego służby,
- e) przedmioty i surowce, niezbędne do osobistego zarobkowania zobowiązanego, pracującego ręcznie,
- f) przedmioty, niezbędne do pełnienia służby lub wykonywania zawodu oraz przyzwoite ubranie zobowiązanego pracującego umysłowo,
- g) u zobowiązanego, który pobiera okresowe wynagrodzenie z tytułu stosunku służbowego prawnopublicznego, lub z tytułu umowy o pracę — pieniądze w kwocie odpowiadającej części wynagrodzenia za czas do najbliższego terminu wypłaty,
- h) u zobowiązanego, który nie otrzymuje stałego wynagrodzenia za pracę — pieniądze niezbędne dla niego i jego rodziny na utrzymanie przez jeden tydzień,

*) tekst zmieniony obowiązuje od 1 lipca 1937 r.

- i) przedmioty, dane zobowiązanemu celem poratowania jego i jego rodziny w razie klęski z powodu nadzwyczajnych wypadków, choroby lub śmierci, oraz zasilki i wsparcia udzielone w takich przypadkach, o ile przedmioty te lub fundusze dla tych celów są mu jeszcze potrzebne,
- j) przedmioty, służące zobowiązanemu i jego rodzinie do wykonywania praktyk religijnych lub niezbędne do nauki,
- k) ordery honorowe, obrączki ślubne, listy, papiery familijne lub inne papiery osobiste zobowiązanego oraz jego księgi rachunkowe,
- l) przedmioty codziennego użytku, potrzebne zobowiązanemu, które mogą być sprzedane tylko za bezcen, a dla zobowiązanego mają znaczną wartość użytkową,
- m) przedmioty, które mają służyć do pochowania zmarłego członka rodziny,
- n) przedmioty służbie bożej poświęcone,
- o) bydło, trzoda chlewna i owce zapisane do ksiąg gospodarczych zwierząt zarodowych oraz konie zapisane do ksiąg stadnych i do ksiąg ogierów i klaczy zarodowych;

§ 43. (1) Przedmioty, stanowiące na podstawie przepisów prawa prywatnego przynależność nieruchomości (nieruchomości z przeznaczenia) lub rzeczy głównej, nie ulegają egzekucji oddzielnie od nieruchomości lub rzeczy głównej, której przynależność stanowią.

(2) W przypadkach wątpliwych przedmioty te ustali organ egzekucyjny lub urząd skarbowy protokółarnie, w razie potrzeby po wysłuchaniu opinii biegłych, z uwzględnieniem warunków gospodarczych obiektu.

(3) Nie ulegają również egzekucji oddzielnie od całości przedmioty, niezbędne do utrzymania ruchu kopalni, kolei, komunikacji morskiej, śródlądowej, powietrznej, pocztowej, telegraficznej lub telefonicznej, wreszcie do prowadzenia szpitala i apteki.

§ 44. Nie ulegają egzekucji:

- a) wsparcia, wyznaczone zobowiązanemu dla poratowania jego lub jego rodziny w czasie choroby, śmierci lub innej klęski,
- b) zasilki pieniężne z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i zabezpieczenia na wypadek bezrobocia,
- c) sumy i świadczenia w naturze, przeznaczone na pokrycie wydatków lub wyjazdów w sprawach służbowych,
- d) stypendia na kształcenie się,
- e) świadczenia periodyczne, mające charakter nagród honorowych,
- f) należności pośmiertne z tytułu zapomogi lub zaopatrzenia jednorazowego pod jakąkolwiek bądź nazwą albo z tytułu ubezpieczenia kosztów pogrzebu,
- g) odszkodowania, należące się zobowiązanemu od zakładu ubezpieczeń z umów o ubezpieczenie budynków lub ich przynależności (nieruchomości z przeznaczenia), — jeżeli odszkodowania te według wspomnianych umów lub przepisów prawnych winny być użyte tylko na odbudowanie ubezpieczonych budynków lub na uzupełnienie ich przynależności.

§ 45. (1) Uposażenie służbowe i zaopatrzenie emerytalne (uposażenie emerytalne, pensja wdowa i sieroca) osób, będących w publiczno-prawnym stosunku służbowym, pracowników samorzą-

dowych oraz diety posłów i senatorów, wynagrodzenie pracowników umysłowych i robotników, tudzież świadczenia powtarzające się, których celem jest zapewnienie utrzymania, należnego z tytułu alimentów, renty za utratę zdolności do pracy, ubezpieczenia, wsparcia lub z jakiegokolwiek innego tytułu prawnego, jeżeli nie przewyższają tysiąca dwustu złotych miesięcznie — podlegają egzekucji w jednej piątej części, przy czym zawsze suma stu złotych miesięcznie wolna jest od egzekucji. Jeżeli zobowiązany otrzymuje miesięcznie powyżej tysiąca dwustu złotych, egzekucji podlega nadto połowa całej przewyżki.

(2) Dochody, wymienione w ustępie poprzedzającym, oblicza się wraz z wszystkimi dodatkami i wartością świadczeń w naturze, lecz po potrąceniu podatków, składek emerytalnych i opłat publicznych należnych z ustawy.

(3) Jeżeli zobowiązany otrzymuje dochody z kilku źródeł, wymienionych w ust. (1), podstawę obliczenia stanowi suma dochodów.

(4) Uposażenie oraz zaopatrzenie emerytalne osób wojskowych tudzież funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej podlega egzekucji według przepisów szczególnych.

§ 46. Dodatki, które zobowiązany otrzymuje na utrzymanie pewnego oznaczonego członka rodziny, ulegają egzekucji tylko na zaspokojenie kosztów leczenia i utrzymania tegoż członka w szpitalu, w więzieniu i t. p.

§ 47. (1) Mienie Skarbu Państwa nie podlega egzekucji. Egzekucja przeciwko Skarbowi Państwa odbywa się w ten sposób, że urząd skarbowy przesyła wniosek o przeprowadzenie egzekucji wraz z tytułem wykonawczym władzy, powo-

lanej do zarządzenia wypłaty, celem uiszczenia poszukiwanej należności.

(2) Przepisy poprzedniego ustępu stosują się także do egzekucji przeciwko monopolom państwowym, posiadającym osobowość prawną, oraz przedsiębiorstwom państwowym „Polskie Koleje Państwowe“ i „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“.

(3) Egzekucja należności, przypadających od innych przedsiębiorstw państwowych, posiadających odrębną osobowość prawną odbywa się na zasadach ogólnych.

§ 48. (1) Egzekucja należności pieniężnych, przypadających od związków samorządu terytorialnego, podlega ograniczeniom, wypływającym z obowiązujących w tym względzie przepisów prawnych. Na obszarze, na którym niema odpowiednich przepisów specjalnych, egzekucja z majątku i dochodów związku komunalnego odbywa się po każdorazowym porozumieniu z władzą nadzorczą danego związku komunalnego.

(2) Egzekucja należności, przypadających od przedsiębiorstw samorządu terytorialnego, które posiadają odrębną osobowość prawną, nie podlega temu ograniczeniu.

§ 49. Postanowienia §§ 42—48 nie naruszają w niczym przepisów prawnych, wydanych przez władze polskie, któremi uznano pewne przedmioty majątkowe za nieulegające egzekucji w całości lub w części, albo które pozwalają na egzekucję tylko w pewnych warunkach — o ile zwolnienie lub ograniczenie egzekucji z tych przedmiotów nie zostało unormowane niniejszym rozporządzeniem.

Dział VII.

Ogólne postanowienia o postępowaniu.

§ 50. O ile niniejsze rozporządzenie nie zawiera odmiennych przepisów, będą miały do stron i osób trzecich, ich pełnomocników, do podań, protokółów i adnotacyj w aktach, wezwań i doręczeń, terminów postępowania wyjaśniającego, dowodów, załatwiania spraw, decyzji, skarg incydentalnych, postanowień egzekucyjnych i karnych — odpowiednio zastosowanie przepisy art. 9—81, 84, 92 i 108—110 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

§ 51. (1) Od decyzji urzędu skarbowego, o ile w myśl niniejszego rozporządzenia środek odwoławczy nie jest wyłączony, służy zobowiązanemu i wierzycielowi odwołanie do izby skarbowej, której decyzja jest ostateczna.

(2) Odwołania, wniesione po terminie, pozostawia urząd skarbowy bez dalszego biegu.

(3) Decyzje, pozostawiające odwołania bez dalszego biegu, mogą być zaskarżone jedynie z tego powodu, że termin nie został przekroczony.

(4) Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania zaskarżonej decyzji.

§ 52. Odwołania należy wnosić za pośrednictwem urzędu skarbowego, który decyzję wydał, w ciągu 14 dni od doręczenia decyzji.

§ 53. (1) Odwołania powinny być szczegółowo uzasadnione. podniesione zarzuty powinny być ujęte w formie konkretnej i możliwie zawierać dowody na uzasadnienie tych zarzutów.

(2) Po zbadaniu podniesionych zarzutów i zaofiarowanych dowodów oraz po ustaleniu stanu faktycznego i prawnego, izba skarbową wydaje decyzję.

§ 54. (1) Zażalenia na niezgodne z przepisami postępowanie organów egzekucyjnych można wnieść w terminie dni ośmiu do właściwego urzędu skarbowego; orzeczenia urzędu skarbowego są ostateczne.

(2) Zażalenia nie mają mocy wstrzymującej, urząd skarbowy może jednak w miarę zachodzących okoliczności wstrzymać dalsze kroki egzekucyjne.

§ 55. Decyzje mogą być uchylone i zmienione z urzędu w każdym czasie w trybie nadzoru przez władzę przełożoną, o ile z decyzji tych strony lub osoby trzecie nie nabyły żadnych praw.

*) § 55a. Za doręczanie pism w postępowaniu egzekucyjnym przez organy gmin wiejskich, z wyjątkiem upomnień, o których mowa w § 13 ust. (4) i (5), przysługuje tym gminom wynagrodzenie w wysokości 6 gr. od każdego pisma. Wynagrodzenie to wypłaca gminie wiejskiej władza lub instytucja, której pismo zostało doręczone.

Dział VIII.

Koszty egzekucyjne.

§ 56. Koszty egzekucyjne, o ile niniejsze rozporządzenie inaczej nie stanowi, ciążą na zobowiązanym i podlegają przymusowemu ściągnięciu łącznie z egzekwowaną należnością.

*) obowiązuje od 1 lipca 1937 r.

*) § 57. (1) Kosztami egzekucyjnymi w egzekucyjnym postępowaniu administracyjnym są:

1. opłaty, określone w załączonej tabeli i uwagach do niej, oraz
2. wydatki poniesione, a zwłaszcza:
 - a) koszty publicznych ogłoszeń w pismach,
 - b) wynagrodzenia osób trzecich za otwarcie drzwi i schowków, koszty przewozu, przechowywania i dozoru zajętych rzeczy, koszty przesyłki zajętych ruchomości do innej miejscowości oraz koszty utrzymania zajętych zwierząt,
 - c) wynagrodzenia świadków i biegłych.

(2) Urząd Skarbowy może żądać od wierzyciela zaliczki na pokrycie przewidywanych wydatków egzekucyjnych oraz zawiesić dalsze kroki egzekucyjne do czasu otrzymania żądanej zaliczki. Wspólne wydatki, poniesione w związku z egzekucją u dwu lub więcej zobowiązanych rozdziela się pomiędzy wszystkich zobowiązanych mając na uwadze szczególne okoliczności każdego poszczególnego przypadku.

*) § 58. (1) Wierzyciel ponosi koszty egzekucyjne:

- a) jeżeli skierował do urzędu skarbowego wnioski o przymusowe ściągnięcie należności, która przed wysłaniem wniosku została uiszczona, umorzona, odroczone, lub rozłożona na raty;
- b) jeżeli uiszczenie, umorzenie, odroczenie lub rozłożenie na raty nastąpiło wprawdzie po wysłaniu wniosku egzekucyjnego, jednak wierzyciel w ciągu 7 dni od zajścia tych okoliczności nie nadesłał do urzędu skarbowego odpowiedniego

*) tekst zmieniony obowiązuje od 1 lipca 1937 r.

zawiadomienia; jeżeli przed upływem tego terminu czynność egzekucyjna została chociażby rozpoczęta wskutek nieudowodnienia przez zobowiązanego wymienionych okoliczności, powstałe koszty egzekucyjne ponosi zobowiązany;

c) jeżeli w ciągu roku po otrzymaniu odpisu protokołu, stwierdzającego bezskuteczność egzekucji administracyjnej przeciwko zobowiązanemu z powodu braku ruchomości podlegających zajęciu, wznowił wniosek egzekucyjny lub zażądał ściągnięcia innych należności u tego zobowiązanego, a protokółarnie znowu stwierdzono bezskuteczność egzekucji administracyjnej z tego samego powodu.

(2) Wierzyciel ponosi wydatki egzekucyjne:

- a) jeżeli od zobowiązanego nie mogą być ściągnięte,
- b) związane z przekazaniem wierzycielowi ściągniętej gotówki.

(3) Wierzyciel obowiązany jest uiszczyć obciążające go koszty egzekucyjne w ciągu dni 30 po otrzymaniu z urzędu skarbowego wezwania. W razie nieuiszczenia kosztów egzekucyjnych w powyższym terminie urząd skarbowy może pokryć należne koszty egzekucyjne ze ściągniętych należności lub innego majątku wierzyciela.

CZĘŚĆ II

PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE

Dział I.

Egzekucja z ruchomości.

Rozdział I. Zajęcie.

§ 59. (1) Zająć można tylko ruchomości znajdujące się w posiadaniu zobowiązanego. Rucho-

mości, będące w posiadaniu osoby trzeciej, można zająć tylko wówczas, gdy ona wyraźnie zgadza się na ich zajęcie.

(2) Nie należy zająć więcej ruchomości ponad te, które są potrzebne do zaspokojenia poszukiwanej należności i kosztów egzekucji.

§ 60. (1) Jeżeli zobowiązany przy zajęciu odmawia wyjaśnień żądanych przez organ egzekucyjny lub daje wyjaśnienia świadomie nieprawdziwe, urząd skarbowy może skazać zobowiązanego na grzywnę do wysokości 500 zł.

(2) Od orzeczenia karnego zobowiązany może wnieść odwołanie do izby skarbowej, bądź w terminie dni siedmiu od daty doręczenia orzeczenia zażądać skierowania sprawy do sądu (art. 618 i nast. k. p. k.).

*) § 61. (1) Z ruchomości, należących do gospodarstwa domowego, ulegają zajęciu przede wszystkim gotówka, następnie przedmioty zbytkowe, jak kosztowności i klejnoty oraz papiery wartościowe.

(2) Zobowiązanemu służy prawo żądania aby wskazane przezeń przedmioty, poza wymienionymi w ust. (1), nie były zajęte, jeżeli inne pozostałe wystarczają według oszacowania na zaspokojenie poszukiwanej należności.

*) § 62. W przedsiębiorstwach przemysłowych lub handlowych ulegają zajęciu przede wszystkim przedmioty wymienione w § 61 ust. (1), po tym zapasy wytworów towarów i surowców, a gdy te nie wystarczają na zaspokojenie poszukiwanych należności, także inne ruchomości.

*) Tekst zmieniony obowiązuje od 1 lipca 1937.

§ 63. (1) Zajęcie towarów oddanych przez zobowiązanego do transportu przedsiębiorstwom przewozowym (kolejowym, żeglugowym i innym) może nastąpić tylko wtedy, gdy egzekucja z innego ruchomego majątku zobowiązanego była bezskuteczna, lub gdy zebrane przez urząd skarbowy dane o majątku ruchomym zobowiązanego wskazują, że bez zastosowania tego środka egzekucja byłaby udaremniona lub znacznie utrudniona.

(2) Zajęcie przesyłek może nastąpić podczas transportu, lecz winno być dokonane bądź przed wysłaniem ich z miejsca nadania, bądź przed wydaniem ich odbiorcy po przybyciu przesyłek do miejsca przeznaczenia, o ile towar stanowi jeszcze własność zobowiązanego.

§ 64. (1) Organ egzekucyjny dokonywa zajęcia przez wciągnięcie zajętych ruchomości do protokołu. Zajęcie jest dokonane z chwilą podpisania protokołu przez organ egzekucyjny.

(2) Zobowiązanemu, a w razie oddania zajętej ruchomości pod dozór osoby trzeciej, także dozorcey, organ egzekucyjny doręcza odpis protokołu zajęcia.

§ 65. Jeżeli organ egzekucyjny zniewolony jest dalszy ciąg zajęcia odroczyć, powinien, stosownie do okoliczności, poczynić zarządzenia, zapobiegające usunięciu ruchomości jeszcze niezajętych.

§ 66. Jeżeli wierzyciel żąda, by zajęcie odbyło się w jego obecności, urząd skarbowy zawiadomi go o terminie, w którym zajęcie ma być dokonane. Jeżeli wierzyciel mimo zawiadomienia nie stawił się, zajęcie będzie dokonane w jego nieobecności.

§ 67. Jeżeli ruchomości, zajęte na zaspokojenie jednej należności, mają być zajęte jeszcze na zaspokojenie innej należności, organ egzekucyjny dokona nowego zajęcia przez protokółarne zaznaczenie go w protokóle pierwszego zajęcia bez wciągnięcia poszczególnych ruchomości do protokołu.

§ 68. (1) Organ egzekucyjny dokonywa przy zajęciu opisu każdej zajmowanej ruchomości według znamion jej właściwych oraz oznacza jej wartość. Organ egzekucyjny może dokonać oszacowania na podstawie dowodów, okazanych przez zobowiązanego, a w szczególności na podstawie faktur.

(2) Przedmioty ze złota, platyny i srebra nie mogą być oszacowane niżej wartości kruszcu.

§ 69. Jeżeli organ egzekucyjny uzna, że dla należytego oszacowania należy przywołać biegłego, albo jeżeli wierzyciel lub zobowiązany podnosi zarzuty przeciwko oznaczonej wartości, oszacowanie przez biegłego odbędzie się najpóźniej w ostatnim tygodniu przed terminem licytacji. O terminie oszacowania organ egzekucyjny lub urząd skarbowy zawiadomi wierzyciela i zobowiązanego.

§ 70. (1) Do oszacowania, zarządzonego w myśl poprzedniego paragrafu, urząd skarbowy powoła jednego biegłego. Jeżeli mają być oszacowane ruchomości rozmaitego rodzaju, a niema biegłego, któryby mógł oszacować wszystkie ruchomości, urząd skarbowy powoła biegłego do oszacowania każdej z odrębnych grup ruchomości.

(2) Strona, żądająca oszacowania przez biegłego, winna złożyć na koszty tego oszacowania sumę, odpowiednio oznaczoną przez urząd skarbowy, pod rygorem odrzucenia żądania strony.

§ 71. Na każdej zajętej ruchomości organ egzekucyjny umieści znak, ujawniający nazewną jej zajęcie, a jeżeli to jest niemożliwe, ujawni je nazewną w inny sposób.

§ 72. (1) Zajęte ruchomości organ egzekucyjny odda pod dozór zobowiązanemu lub osobie trzeciej, u której je zajął; jednak z ważnych przyczyn może każdorazowo oddać je pod dozór innej osobie nie wyłączając wierzyciela, choćby to było związane z koniecznością ich przeniesienia.

(2) Dozorca obowiązany jest przechowywać oddane mu pod dozór ruchomości z taką starannością, by nie straciły na wartości, i wydać je na wezwanie urzędu skarbowego lub organu egzekucyjnego. Dozorca nie odpowiada za uszkodzenie lub zaginięcie rzeczy przypadkowe, albo wyniki wskutek siły wyższej. Dozorca obowiązany jest zawiadomić urząd skarbowy o zamierzonej zmianie miejsca przechowania ruchomości.

(3) Jeżeli zajęte ruchomości pozostawiono w pomieszczeniu należącym do zobowiązanego i dozór powierzono jemu samemu lub członkowi jego rodziny, razem z nim mieszkającemu lub pracującemu, albo domownikowi, dozorca ma prawo zwykłego używania rzeczy, byleby przez to rzecz nie straciła na wartości. To samo stosuje się do przypadku, gdy rzeczy zajęte u osoby trzeciej i pozostawiono pod jej dozorem, o ile osoba ta uprawniona jest do używania rzeczy.

§ 73. Jeżeli organ egzekucyjny zajęte ruchomości oddał pod dozór zobowiązanemu, osobie trzeciej lub wierzycielowi, osoby te sprawują obowiązki dozorca.

§ 74. Dozorca, o ile nim nie jest zobowiązany, członek jego rodziny lub domownik, należy się

wynagrodzenie za przechowanie i dozór, odpowiednio do poniesionych trudów, w wysokości określonej przez urząd skarbowy.

§ 75. Urząd skarbowy może z ważnych przyczyn zwolnić dozorcę i w jego miejsce ustanowić innego. Odwołanie przeciwko takiej decyzji nie jest dopuszczalne.

§ 76. Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia zajętej ruchomości w czasie przechowania jej u dozorcę lub w czasie transportu, zobowiązanemu nie służy żadne roszczenie do wierzyciela, ani do urzędu skarbowego, o ile nie jest dozorcą.

§ 77. (1) Minister Skarbu może zarządzić utrzymywanie osobnych pomieszczeń do przechowywania i dozorowania zajętych ruchomości oraz ich sprzedaży.

(2) W miejscowościach, w których urzędy skarbowe nie posiadają takiego własnego pomieszczenia, związki samorządu terytorialnego obowiązane są dostarczyć na ten cel odpowiedniego pomieszczenia oraz przechowywać zajęte ruchomości, złożone w tym pomieszczeniu przez organa egzekucyjne.

(3) Do przechowywania i dozorowania zajętych ruchomości w pomieszczeniach, wymienionych w ustępach poprzednich, będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 64, 72—76.

ROZDZIAŁ II. SPRZEDAŻ.

§ 78. Sprzedaż zajętych ruchomości odbywa się przez publiczną licytację, o ile niniejsze rozporządzenie inaczej nie postanawia.

§ 79. (1) Pieniądze zagraniczne, papiery wartościowe i inne ruchomości, mające cenę targową lub giełdową, urząd skarbowy sprzedaje z wolnej ręki po kursie dziennym. O ile sprzedaż taka w miejscu siedziby urzędu skarbowego nie może być dokonana w ciągu tygodnia, urząd skarbowy, na wniosek wierzyciela lub zobowiązanego, albo też z urzędu, prześle je urzędowi skarbowemu w miejscowości, będącej większym ośrodkiem handlowym, celem ich sprzedaży z wolnej ręki za cenę targową lub giełdową, pod warunkiem wszakże, że strona żądająca złoży w terminie oznaczonym przez urząd skarbowy sumę potrzebną na koszty przesyłki i jej ubezpieczenia.

(2) Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia przesyłki w czasie transportu, zobowiązanemu nie służy żadne roszczenie do wierzyciela ani do urzędu skarbowego.

(3) Jeżeli sprzedaż przewidziana w ust. (1) nie dojdzie do skutku, urząd skarbowy zarządzi dokonanie sprzedaży przez publiczną licytację.

*) § 80. (1) Po pierwszej licytacji nie doszłej do skutku (§ 87), urząd skarbowy może na wniosek zobowiązanego lub wierzyciela a także z urzędu, ze względu na ważny interes każdego z nich, zarządzić, by sprzedaż zajętych ruchomości odbyła się w inny sposób niż w drodze licytacji (nie wyłączając sprzedaży z wolnej ręki, sprzedaży w przedsiębiorstwie zobowiązanego, sprzedaży komisowej itp.) oraz by tego rodzaju sprzedaż odbyła się w innym miejscu niż miejsce, w którym znajdują się ruchomości i przez inną osobę niż właściwy organ egzekucyjny. W tym celu urząd skarbowy zarządzi dostarczenie ruchomości na miej-

*) tekst zmieniony obowiązujący od 1 lipca 1937 r.

see, w którym ma się odbyć sprzedaż. Dokonanie sprzedaży w powyższy sposób może nastąpić nawet przed pierwszą licytacją, jednakże tylko za zgodą zobowiązanego.

(2) Przy sprzedaży takiej urząd skarbowy oznaczy cenę, poniżej której sprzedaży nie można dokonać, oraz termin, do którego sprzedaż ma być dokonana. O zarządzeniu sprzedaży zajętych ruchomości w myśl ust. (1) urząd skarbowy zawiadomi równocześnie zobowiązanego, a wierzyciela, jeżeli tego zażądał.

(3) Przepisy § 79 ust. (2) i (3) mają odpowiednie zastosowanie.

§ 81. (1) Termin licytacji winien być tak wyznaczony, aby licytacja nie odbyła się wcześniej niż piętnastego dnia od daty zajęcia.

(2) Termin licytacji może być wyznaczony na dzień wcześniejszy, niż piętnasty od daty zajęcia, jeżeli ruchomości ulegają szybkiemu zepsuciu lub wskutek opóźnienia sprzedaży straciłyby znacznie na wartości, oraz jeżeli przechowanie pociąga za sobą koszty nie współmierne z ich wartością.

(3) Termin licytacji przedmiotów zajętych u właścicieli, użytkowników lub dzierżawców gospodarstw rolnych winien być tak wyznaczony, aby licytacja nie odbyła się podczas siewów zwyczajnych, wiosennych i jesiennych przez dwa tygodnie i podczas żniw przez cztery tygodnie. Czas siewów i żniw określają władze skarbowe według stosunków miejscowych po wysłuchaniu opinii organizacji rolniczych.

*) § 82. (1) Licytacja odbędzie się w miejscu, gdzie się znajdują ruchomości.

(2) Urząd skarbowy może jednak zarządzić na wniosek zobowiązanego lub wierzyciela a także z urzędu, aby licytacja ruchomości odbyła się w innym miejscu, jak również, aby licytację przeprowadził inny niż właściwy organ egzekucyjny, jeżeli to rokuje korzystniejszą sprzedaż. W tym celu urząd skarbowy zarządzi dostarczenie ruchomości na miejsce, w którym ma się odbyć licytacja. Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia w czasie transportu, zobowiązanemu nie służy żadne roszczenie do wierzyciela i urzędu skarbowego.

(3) Urząd skarbowy zaniecha przewozu lub przesyłki, jeżeli strona, która wniosek zgłosiła, nie złożyła sumy potrzebnej na koszty przewozu lub przesyłki w terminie przez urząd skarbowy oznaczonym.

*) § 83. (1) Urząd skarbowy ogłosi o licytacji przez obwieszczenie, w którym wymieni:

- a) miejsce i czas licytacji,
- b) ruchomości, które mają być sprzedane z podaniem ich rodzaju,
- c) miejsce i czas, w których można ruchomości przed licytacją oglądać,
- d) nazwisko zobowiązanego, jeżeli podanie nazwiska może rokować pomyślniejszą sprzedaż.

(2) Odpisy obwieszczenia urząd skarbowy doarczy zobowiązanemu, dozorecy, o ile nim nie jest zobowiązany, nadto wierzycielowi, jeżeli w nadesłanym wniosku egzekucyjnym wyraźnie tego zażądał — najpóźniej w terminie przewidzianym w

*) Treść zmieniona obowiązuje od 1 lipca 1937.

§ 85 do przybicia obwieszczenia na tablicy urzędu skarbowego; od obowiązku doręczenia odpisu obwieszczenia jest jednak urząd skarbowy wolny w przypadkach, w których przybicie obwieszczenia następuje w dniu licytacji (§ 85 i 92).

§ 84. (1) Jeżeli wartość ruchomości, które mają być sprzedane, przewyższa sumę pięciuset złotych, urząd skarbowy zarządzi jednorazowe zamieszczenie obwieszczenia w dzienniku poczytnym w danej miejscowości.

(2) Urząd skarbowy winien umieszczać w dzienniku takim, o ile to jest możliwe, zbiorowe obwieszczenia o terminach sprzedaży ruchomości, należących do różnych zobowiązanych, choćby terminy te przypadły na różne dni.

(3) Na wniosek i koszt wierzyciela lub zobowiązanego urząd skarbowy zarządzi ogłoszenie również w inny, przez wnioskodawcę wskazany, a odpowiedni sposób.

§ 85. Na trzy dni przed dniem licytacji, a gdy licytacja ma się odbyć wcześniej, niż po czterestu dniach od daty zajęcia, urząd skarbowy na jeden dzień przed wyznaczonym terminem, lub w wyjątkowych przypadkach nawet w dniu licytacji, zarządzi przybicie obwieszczenia na tablicy urzędu skarbowego, na drzwiach zewnętrznych domu, gdzie się odbyć ma licytacja, na tablicy ogłoszeń najbliższego zarządu miejskiego lub gminnego, a nadto, o ile to uzna za potrzebne, zarządzi ogłoszenie w sposób, w danej miejscowości zwyczajem przyjęty, w takich miejscach, w których ogłoszenie może przyczynić się do rozpowszechnienia wiadomości o licytacji.

§ 86. Przetarg rozpoczyna się od wywołania ceny. Ceną wywołania jest suma oszacowania.

*) § 87. (1) Licytacja poczytuje się za nie doszłą do skutku, jeżeli w niej nie weźmie udziału przynajmniej dwóch licytantów, jak również, jeżeli żaden z uczestniczących nie poda ceny wyższej ponad oszacowanie.

(2) W przetargu nie mogą uczestniczyć: zobowiązany, organ egzekucyjny, prowadzący licytację, jego małżonek i dzieci oraz osoby, obecne na licytacji w charakterze urzędowym. Za taką osobę nie uważa się wierzyciela, uczestniczącego w przetargu w charakterze licytanta.

(3) Przetargu nie można rozpoczynać później, niż w trzy godziny po czasie, oznaczonym w obwieszczeniu o licytacji.

§ 88. Na sprzedaż będą wystawione kolejno poszczególne ruchomości lub poszczególne grupy, obejmujące ruchomości tego samego rodzaju z wymienieniem sumy oszacowania i sumy wywołania. Zobowiązany może żądać, aby ruchomości były wystawione na sprzedaż w kolejności przez niego wskazanej.

§ 89. Przetarg odbywa się ustnie. Zaofiarowana cena przestaje wiązać uczestnika licytacji, jeżeli inny uczestnik postąpił cenę wyższą.

§ 90. Przybicie zostanie udzielone osobie, która ofiarowała najwyższą cenę, jeżeli po trzykrotnym wezwaniu do dalszych postąpień nikt więcej nie zaofiarował.

§ 91. (1) Wierzyciel lub zobowiązany mogą wnieść sprzeciw na udzielone przybicie w razie naruszenia przepisów o publicznym charakterze licytacji, o najniższej cenie nabycia i o wyłączeniu od udziału z przetargu. Sprzeciw winien być zgłoszony do protokołu licytacji.

*) Treść zmieniona obowiązuje od 1 lipca 1937.

(2) O sprzeciwie rozstrzyga urząd skarbowy, a w razie gdy tenże licytację przeprowadza — izba skarbową.

(3) Od rozstrzygnięcia tego niema środka odwoławczego.

(4) Gdyby rozstrzygnięcie sprzeciwu nie nastąpiło w ciągu dwóch tygodni, nabywca może zrzec się nabycia i odebrać zapłaconą sumę.

(5) Niema sprzeciwu na udzielenie przybicia ruchomości, które ulegają szybkiemu zepsuciu.

§ 92. (1) Jeżeli w pierwszym terminie licytacja nie doszła do skutku, wyznaczony zostanie nowy termin przetargu publicznego.

(2) Nowy przetarg publiczny może być wyznaczony po podaniu o tym do publicznej wiadomości co najmniej na trzy dni przed jego terminem. W przypadkach przewidzianych w § 51 ust. (2) termin ten może być skrócony.

(3) Na drugim przetargu publicznym ruchomości mogą być sprzedane nawet niżej sumy oszacowania.

*) § 93. (1) Nabywca obowiązany jest cenę licytacji uiścić natychmiast po udzieleniu mu przybicia. Nabywca, który nie zapłacił natychmiast całej ceny, traci prawo wyniku z przybicia. Organ egzekucyjny wystawi niezwłocznie ruchomość ponownie na licytację. Pierwszy nabywca nie ma prawa uczestniczenia w przetargu na tę ruchomość.

(2) Nabywca, który nie złożył natychmiast całej ceny, obowiązany jest zapłacić jedną piątą część tej ceny. Jeżeli sumy tej natychmiast nie zapłaci, ściągnięta ona będzie w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

*) tekst zmieniony obowiązuje od 1 lipca 1937 r.

*) § 94. Jeżeli cena licytacyjna przewyższa sumę pięć tysięcy złotych, nabywca powinien złożyć natychmiast jedną piątą część tej ceny, nie mniej jednak, niż 5 tysięcy złotych, resztę zaś do godziny dwunastej dnia następnego. Nabywca, który w tym terminie nie zapłaci reszty ceny, traci złożoną jedną piątą część, nie mniej jednakże niż 5 tysięcy złotych, licytacja zaś uznana będzie za niebyłą.

*) § 95. Piąta część ceny licytacyjnej, ściągnięta od nabywcy w myśl dwóch poprzednich paragrafów, użyta będzie na zaspokojenie poszukiwanej należności, a w przypadku zupełnego jej zaspokojenia otrzyma ją zobowiązany.

§ 96. Nabywca, jeżeli jest jedynym wierzycielem egzekucyjnym, ma prawo swoją poszukiwaną należność zaliczyć na cenę nabycia.

§ 97. (1) Nabywca, który zapłacił całą cenę licytacyjną, staje się właścicielem nabytej ruchomości i winien ją natychmiast odebrać.

(2) Ruchomości sprzedanych nie wydaje się nabywcy, jeżeli do protokołu licytacji zgłoszono sprzeciw na udzielenie przybicia w przypadku, gdy taki sprzeciw jest dopuszczalny.

§ 98. Nabywca nie może domagać się ani unieważnienia nabycia, ani zmniejszenia ceny nabycia z powodu wad ruchomości, z powodu wadliwego oszacowania lub z jakiegokolwiek innej przyczyny.

*) Treść zmieniona obowiązuje od 1 lipca 1937.

Rozdział III. Wyjawienie majątku.

§ 99. Przepisy ustaw o sądowym postępowaniu egzekucyjnym dopuszczające sądową przysięgę wyjawienia majątku, mają zastosowanie, gdy administracyjna egzekucja z ruchomości nie doprowadziła do zupełnego zaspokojenia poszukiwanej należności, albo gdy już z protokołu zajęcia wynika, że z ruchomości należność ta nie będzie w całości zaspokojona, albo jeżeli osoby trzecie zgłosiły prawa, uzasadniające zwolnienie zajętych ruchomości od egzekucji, a w posiadaniu zobowiązanego niema innej ruchomości, wystarczającej na zaspokojenie należności..

D z i a ł II.

Egzekucja z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych.

§ 100. (1) Do egzekucji wierzytelności pieniężnych lub innego prawa majątkowego urząd skarbowy przystępuje przez ich zajęcie. Celem zajęcia urząd skarbowy:

- a) wezwie dłużnika wierzytelności lub prawa, aby należnej od niego sumy lub świadczenia nie uiszczał zobowiązanemu, a należne sumy wpłacił urzędowi skarbowemu lub złożył do depozytu sądowego;
- b) zawiadomi zobowiązanego, że nie wolno mu zajętej sumy lub innego świadczenia odebrać, ani nimi rozporządzać, jak również nie wolno mu rozporządzać zabezpieczeniem dla nich ustanowionym.

(2) Jednocześnie urząd skarbowy wezwie dłużnika zajętej wierzytelności lub prawa, aby w ciągu tygodnia złożył oświadczenie:

- a) czy przyznaje, że zobowiązanemu należy się od niego zajęta wierzytelność lub czy uznaje zajęte prawo;
- b) czy zajęta wierzytelność uiszcza, czy też i z jakich przyczyn odmawia uiszczenia;
- c) czy i w którym sądzie lub przed jaką władzą toczy się albo toczyła się sprawa o zajęta wierzytelność lub prawo.

(3) Koszty, związane ze złożeniem oświadczenia, urząd skarbowy obowiązany jest wrócić dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa na jego żądanie.

(4) Zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia wezwania dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa.

*) (5) Skutki zajęcia powstają, chociażby wezwanie nie było jeszcze doręczone dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa, jeżeli zawiadomienie o zajęciu doręczone było jednej z osób biorących udział w akcie prawnym, dotyczącym tej wierzytelności lub prawa, a kontrahent tej osoby o tym wiedział.

§ 101. Jeżeli prawo majątkowe, które ma być zajęte, jest tego rodzaju, iż nie ma ściśle określonej osoby, obciążonej obowiązkiem wobec zobowiązanego, zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia zawiadomienia zobowiązanemu.

§ 102. Na żądanie wierzyciela urząd skarbowy sporządzi opis zajętego prawa majątkowego.

§ 103. (1) Jeżeli ma być zajęta wierzytelność, przypadająca zobowiązanemu od Skarbu Państwa lub związku samorządu terytorialnego, albo od funduszy w ich zarządzie będących, za dłużnika

*) Obowiązuje od 1 lipca 1937.

wierzytelności uważa się urząd, który powołany jest do wydania polecenia wypłaty. Na żądanie wierzyciela wezwanie doręczone będzie także kasie, która ma dokonać wypłaty zobowiązanemu; kasa wstrzyma wypłatę, choćby już otrzymała polecenie wypłacenia zobowiązanemu należnej sumy.

(2) Wskazanie urzędu, który jest powołany do wydania polecenia wypłaty, i kasy, która ma dokonać wypłaty, jest obowiązkiem wierzyciela.

§ 104. Dłużnik zajętej wierzytelności lub innego prawa majątkowego, który na wezwanie urzędu skarbowego nie złoży należytego oświadczenia, odpowiada według zasad prawa cywilnego za wyrządzoną przez to wierzycielowi szkodę.

§ 105. Zajęcie sum, płatnych periodycznie, obejmuje także wypłaty przyszłe, o ile to jest potrzebne do zaspokojenia poszukiwanej należności.

§ 106. Bez potrzeby ponownego zajęcia, zajęcie płac i innych sum, przypadających ze stosunku służbowego, obowiązuje także osobę, na którą przeszły obowiązki poprzedniego służbowodawcy, o ile ta osoba o zajęciu wiedziała.

§ 107. (1) Urząd skarbowy poleci organowi egzekucyjnemu odebranie zobowiązanemu dokumentów, stanowiących dowód wierzytelności lub innego prawa majątkowego i złoży je do depozytu kasy urzędu skarbowego.

(2) Jeżeli wierzyciel zgłasza wniosek, aby odebranie odbyło się w jego obecności, urząd skarbowy zawiadomi go o terminie tej czynności. W razie niestawienia się wierzyciela czynność będzie dokonana w jego nieobecności.

§ 108. (1) Urząd skarbowy do wysokości poszukiwanej należności może z mocy zajęcia wykonać wszelkie prawa zobowiązanego celem poszukiwania zajętej sumy lub świadczenia.

(2) Zobowiązany winien udzielić urzędowi skarbowemu wszelkich wyjaśnień, potrzebnych do dochodzenia praw przeciwko dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa.

§ 109. (1) Zajęcie wierzytelności i innego prawa majątkowego, związanych z posiadaniem dokumentu, odbywa się przez odebranie dokumentu zobowiązanemu lub osobie trzeciej, która zgadza się na wydanie dokumentu.

(2) Zajęcie wierzytelności lub prawa jest dokonane z chwilą spisania protokołu stwierdzającego odebranie dokumentu.

§ 110. (1) Jeżeli wierzytelność, związana z posiadaniem dokumentu, może być zaraz lub po wypowiedzeniu odebrana, urząd skarbowy dokona wypowiedzenia i podejmie poszukiwaną sumę; również dokona czynności zachowawczych z urzędu lub na wniosek wierzyciela lub zobowiązanego, jeżeli zajdzie tego potrzeba.

(2) W razie potrzeby przedsięwzięcia innych czynności celem ściągnięcia zajętej wierzytelności, urząd skarbowy może zgłosić do sądu wniosek o ustanowienie kuratora. Sąd według swego uznania może kuratorem ustanowić także wierzyciela.

(3) To samo stosuje się odpowiednio do innych praw majątkowych, związanych z posiadaniem dokumentu.

§ 111. Następne zajęcia wierzytelności lub prawa majątkowego, związanych z posiadaniem dokumentu, będą dokonywane przez protokółarne zażnaczenie na protokole pierwszego zajęcia.

§ 112. (1) Jeżeli zajęte zostało prawo majątkowe z mocy którego mają być wydane ruchomości zobowiązanemu, będą one wydane organowi egze-

kucyjnemu w miejscu, gdzie miały być wydane zobowiązanemu.

(2) Przez zajęcie prawa dokonane jest zajęcie wydanych organowi egzekucyjnemu ruchomości. Dalsza egzekucja z tych ruchomości prowadzona będzie według przepisów o egzekucji z ruchomości.

§ 113. Jeżeli zostało zajęte prawo, z mocy którego zobowiązany może żądać podziału majątku, zajęcie w stosunku do zobowiązanego obejmuje ruchomości, wierzytelności i prawa, które przy podziale mu przypadną. Jeżeli urząd skarbowy w ciągu trzech miesięcy po ukończeniu podziału nie rozpocznie egzekucji z mienia przypadłego zobowiązanemu, ruchomości, wierzytelności i prawa, do których egzekucji nie skierował, będą wolne od zajęcia.

§ 114. W razie zajęcia prawa majątkowego, gdy osoba obciążona obowiązkiem ma według wyboru zobowiązanego albo zapłacić sumę pieniężną, albo spełnić inne świadczenie, prawo wyboru przechodzi na urząd skarbowy, jeżeli zobowiązany, wezwany przez urząd skarbowy do dokonania wyboru, w ciągu tygodnia z tego prawa nie skorzysta.

§ 115. Jeżeli obowiązek dłużnika zajętej wierzytelności lub innego prawa majątkowego zależy od świadczenia wzajemnego, które ma dopełnić zobowiązany, a które polega na wydaniu rzeczy, znajdujące się w jego władaniu, urząd skarbowy poleci organowi egzekucyjnemu odebranie tej rzeczy zobowiązanemu, o ile jego obowiązek wydania rzeczy dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa jest już orzeczony prawomocnym wyrokiem lub stwierdzony innym tytułem egzekucyjnym.

§ 116. Jeżeli wierzytelność lub prawo majątkowe jest zabezpieczone poręczeniem albo prawem zastawu, niewciągnięty do księgi hipotecznej, urząd skarbowy na wniosek wierzyciela zawiadomi także poręczyciela albo właściciela przedmiotu lub prawa, zastawem obciążonego, iż zajętej sumy lub świadczenia nie wolno uiścić zobowiązanemu.

§ 117. W razie zajęcia prawa majątkowego, jeżeli wykonanie praw zobowiązanego przez urząd skarbowy natrafia na znaczne trudności, sąd na wniosek urzędu skarbowego wyznaczy kuratora celem wykonania tych praw. Bliższe oznaczenie czynności kuratora należy do sądu.

§ 118. (1) Jeżeli wykonanie zajętego prawa majątkowego zobowiązanego nie doprowadza do zaspokojenia poszukiwanej należności, urząd skarbowy może zarządzić sprzedaż prawa, chyba, że sprzedaż wyrządziłaby znaczną szkodę zobowiązanemu.

(2) Do sprzedaży stosuje się odpowiednie przepisy o sprzedaży ruchomości.

*) § 118a. (1) W razie gdy ściągnięcie zajętej wierzytelności natrafia na znaczne trudności, może nastąpić pozbycie wierzytelności, z wyjątkiem wierzytelności mających za przedmiot sumy płatne periodycznie (§ 105).

(2) Do zbycia wierzytelności stosuje się odpowiednie przepisy o sprzedaży ruchomości.

C Z E Ś Ó III. ZABEZPIECZENIE.

§ 119. (1) Zabezpieczenie należności przed terminem jej płatności może nastąpić na podstawie tytułu wykonawczego (§ 14 ust. (1). na wniosek

*) obowiązuje od 1 lipca 1937 r.

wierzyciela, w tych wyjątkowych przypadkach, gdy istnieje niebezpieczeństwo co do otrzymania zaspokojenia w razie zwłoki.

(2) Wniosek, do którego należy dołączyć tytuł wykonawczy (§ 14 ust. (1), powinien zawierać przyczyny, dla których wierzyciel żąda zabezpieczenia, wskazania majątku, na którym należność ma być zabezpieczona i uprawdopodobnienie niebezpieczeństwa w zwłoce. We wniosku może być podana wysokość kaucji przez której złożenie zobowiązany może się uwolnić od wykonania zabezpieczenia oraz wysokość kaucji, którą wierzyciel zaofiarowuje celem zwolnienia się od obowiązku uprawdopodobnienia niebezpieczeństwa w zwłoce.

*) § 120. (1) Celem zabezpieczenia należności może urząd skarbowy zarządzić zajęcie i przechowanie rzeczy ruchomych zobowiązanego oraz zajęcie wierzytelności lub inne prawa majątkowe, niezabezpieczone na nieruchomościach.

(2) O ile posiadane przez zobowiązanego ruchomości, niezahipotekowane wierzytelności pieniężne i inne prawa majątkowe nie dają dostatecznego zabezpieczenia, a zobowiązany posiada majątek nieruchomości, wierzytelności pieniężne lub inne prawa majątkowe, obciążające majątek nieruchomości osób trzecich, wówczas urząd skarbowy może wystąpić do sądu o zabezpieczenie należności na wspomnianych wyżej przedmiotach.

§ 121. (1) Zabezpieczenie należności przeciwko Skarbowi Państwa nie jest dopuszczalne, a przeciwko samorządowi terytorialnemu może nastąpić

*) tekst zmieniony obowiązuje od 1 lipca 1937 r.

tylko za zezwoleniem właściwej władzy nadzorczej.

(2) Nie podlegają zabezpieczeniu rzeczy i prawa, z których egzekucja nie jest dopuszczalna oraz rzeczy ulegające szybkiemu zepsuciu.

(3) Zajęta gotówka zobowiązanego oraz jego papiery wartościowe będą wniesione do depozytu kasy urzędu skarbowego.

(4) Sprzedaż egzekucyjna nie jest dopuszczalna, chyba że sam zobowiązany zażąda takiej sprzedaży.

(5) Dłużnik wierzytelności, którą zobowiązany w myśl otrzymanego zakazu nie może rozporządzać, obowiązany jest na żądanie urzędu skarbowego, po nadejściu płatności, złożyć sumę dłużną do depozytu kasy urzędu skarbowego.

§ 122. Urząd skarbowy w zarządzeniu zabezpieczenia oznaczy należność, która ma być zabezpieczona, jej wysokość, majątek poddany zabezpieczeniu, sposób i zakres zabezpieczenia, niemniej kaucję, którą zobowiązany może złożyć w celu zapobieżenia wykonania lub uchylecia zabezpieczenia w razie jego wykonania, a ewentualnie kaucję, którą wierzyciel ma złożyć przed wykonaniem zarządzenia.

§ 123. (1) Zobowiązany może przeciwko zarządzeniu zabezpieczenia wnieść odwołanie lub umotywowany sprzeciw. O sprzeciwie rozstrzyga urząd skarbowy, który przed swą decyzją może wezwać wierzyciela do oświadczenia się oraz przeprowadzić odpowiednie dochodzenia.

(2) W decyzji swej urząd skarbowy może wydać zarządzenie zabezpieczenia w całości lub części zatwierdzić, zmienić lub uchylić, a także uzależnić wykonanie tej decyzji od złożenia kaucji przez jedną lub obie strony.

§ 124. (1) Obowiązek oraz termin złożenia kaucji, tudzież jej wysokość w przypadkach, wymienionych w §§ 122 i 123, określa urząd skarbowy według swobodnej oceny.

(2) Kaucję składa się w sposób, określony w § 27, lub przez zabezpieczenie hipoteczne na miejscu uznanym przez urząd skarbowy za wystarczające lub w inny sposób, jaki ustali rozporządzenie Ministra Skarbu.

§ 125. Za czynności zabezpieczenia nie pobiera się kosztów egzekucyjnych, z wyjątkiem wydatków poniesionych. Do tych wydatków przepis § 58 ma odpowiednie zastosowanie.

C Z E Ś Ć IV.

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE.

§ 126. (1) Czynności egzekucyjne, wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, będą prowadzone nadal przez władze i organa egzekucyjne, właściwe według niniejszego rozporządzenia, według przepisów tegoż rozporządzenia.

(2) Opłaty egzekucyjne (§ 57 ust. (1) p. 1) nie będą jednak pobierane w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia, o ile w sprawach wszczętych

(ust. (1)) pobrano je już od zobowiązanego za wszystkie czynności egzekucyjne w myśl przepisów dotychczasowych.

(3) Rozporządzenia Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, określają sposób ustalenia należności nieściągalnych oraz termin przekazania urzędom skarbowym należności ściąganych do dalszej egzekucji.

§ 127. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu oraz innym zainteresowanym ministrom — każdemu według właściwości.

§ 128. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą:

- a) od dnia 1 sierpnia 1932 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej, z wyjątkiem miast będących siedzibami urzędów wojewódzkich,
- b) od dnia 1 września 1932 r. na obszarze miast, będących siedzibami urzędów wojewódzkich z wyjątkiem Warszawy, Łodzi i Lwowa,
- c) od dnia 1 października 1932 r. na obszarze Warszawy, Łodzi i Lwowa.

(2) Z dniem uzyskania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia na poszczególnych obszarach Rzeczypospolitej ulegają zawieszeniu, na czas jego obowiązywania, wszelkie dotychczasowe przepisy sprzeczne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia oraz wszelkie przepisy, dotyczące przedmiotów unormowanych w niniejszym rozporządzeniu.

Załącznik do § 13 rozp. Rady Min. z dnia 25 VI. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62 poz. 580) w brzmieniu zmienionym rozp. Rady Min. z dnia 15 maja 1937 r. (poz. 340).

Tabela kosztów upomnienia.

Należności w złotych		Koszty upomnienia w złotych
ponad	do	
5	5	0,25
5 — 20		0,50
20 — 50		0,75
50 — 300		1,—
300 — 600		1,50
600 — 1000		3,00
1000 — 1500		4,50
1500 — 2000		6,00
2000 — 2500		7,50
2500 — 3000		9,00
3000 — 4000		12,00
4000 — 5000		15,00
		od sum powyżej 5,000 zł opłata wynosi zawsze 20 zł

UWAGI:

1) Podstawę obliczenia kosztów upomnienia stanowi ogólna suma poszukiwanej należności objęta każdym poszczególnym upomnieniem.

2) Przy ustalaniu podstawy do obliczenia kosztów upomnienia nie uwzględnia się odsetek (odsetek ulgowych), kosztów upomnienia i egzekucyjnych, jeżeli te odsetki i koszty są ściągane łącznie z główną należnością.

3) Obowiązek uiszczenia kosztów upomnienia powstaje z chwilą doręczenia upomnienia zobowiązanemu.

4) Nieuiszczone koszty upomnienia ciąży na zobowiązanym i podlegają przymusowemu ściąganiu na równi z poszukiwaną należnością.

Załącznik do § 57 rozp. Rady Min. z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) w brzmieniu nadanym rozp. Rady Min. z dnia 15 maja 1937 r. (poz. 340).

T A B E L A

opłat w egzekucyjnym postępowaniu administracyjnym.

Opłaty egzekucyjne w złotych					
Należność w złotych	za pobranie przez organ egzekucyjny na miejscu u zobowiązanego należności lub jej części	za przybycie organu egzekucyjnego na miejsce do zobowiązanego celem dokonania zajęcia i stwierdzenie niemożności przeprowadzenia lub bezskuteczności egzekucji (§ 58 ust. I lit. a, b i c)	za zajęcie ruchomości albo wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych	za rozpisanie licytacji lub zarządzenie sprzedaży w inny sposób (§ 80)	za przeprowadzenie licytacji lub sprzedaży w inny sposób (§ 80)
1	2	3	4	5	6
ponad	do				
5	5	0,25	0,50	0,25	0,50
5 — 20	20	0,50	0,50	0,50	1
20 — 50	50	1	1	0,75	1
50 — 100	100	1,50	1,50	1	1,50
100 — 150	150	2	2	1	2,25
150 — 200	200	2,50	2,50	1	3
200 — 250	250	3	3	1	3,75
250 — 300	300	3,50	3,50	1	4,50
300 — 350	350	4	4	1,50	5,25
350 — 400	400	4,75	4	1,50	6
400 — 450	450	5,50	4,50	1,50	6,75
450 — 500	500	6,25	5	1,50	7,50
500 — 600	600	7,50	6	1,50	9
600 — 700	700	8,75	7	1,50	10,50
700 — 800	800	10	8	3	12
800 — 900	900	11,25	9	3	13,50
900 — 1.000	1.000	12,50	10	3	15
1.000 — 1.200	1.200	15	10	3	18
1.200 — 1.400	1.400	17	10	3	21
1.400 — 1.600	1.600	20	10	3	24
1.600 — 1.800	1.800	22	10	3	27
1.800 — 2.000	2.000	25	10	3	30
2.000 — 2.200	2.200	27	10	3	33
2.200 — 2.400	2.400	30	10	3	36
2.400 — 2.600	2.600	32	10	3	39
2.600 — 2.800	2.800	35	10	3	42
2.800 — 3.000	3.000	37	10	3	45
3.000 — 3.200	3.200	40	10	3	48
3.200 — 3.400	3.400	42	10	3	51
3.400 — 3.600	3.600	45	10	3	54
3.600 — 3.800	3.800	47	10	3	57
3.800 — 4.000	4.000	50	10	3	60
4.000 — 4.500	4.500	56	10	3	67
4.500 — 5.000	5.000	62	10	3	75
5.000 — 5.500	5.500	69	10	3	82
5.500 — 6.000	6.000	75	10	3	90
6.000 — 6.500	6.500	81	10	3	97
6.500 — 7.000	7.000	87	10	3	105
7.000 — 7.500	7.500	94	10	3	112
7.500 — 8.000	8.000	100	10	3	120
		od sum ponad 1000 zł, opłata wynosi zawsze 10 zł			

Opłaty egzekucyjne w złotych

Należność w złotych	za pobranie przez organ egzekucyjny na miejscu u zobowiązane- go należności lub jej części	za przybycie organu egze- kucyjnego na miejsce do zobowiązanego celem do- konania zajęcia i stwier- dzenie niemożności prze- prowadzenia lub bezkute- czności egzekucji (§ 58 ust 1 lit. a, b c)	za zajęcie ruchomo- ści albo wierzytel- ności pieniężnych lub innych praw majątkowych	za rozpisanie licy- tacji lub zarządze- nie sprzedaży w inny sposób (§ 80)	za przeprowadzenie licytacji lub sprze- daży w inny sposób (§ 80)
1	2	3	4	5	6
ponad do					
8.000 8.500	106		212	24	127
8.500 9.000	112		225	27	135
9.000 9.500	119		237	27	142
9.500 10.000	125		250	30	150
10.000 11.000	137		275	30	165
11.000 12.000	150		300	36	180
12.000 13.000	162		325	36	195
13.000 14.000	175		350	42	210
14.000 15.000	187		375	42	225
15.000 16.000	200		400	48	240
16.000 17.000	212		425	48	255
17.000 18.000	225		450	54	270
18.000 19.000	237		475	54	285
19.000 20.000	250		500	60	300
20.000 22.000	275		550	60	330
22.000 24.000	300		600	72	360
24.000 26.000	325		650	72	390
26.000 28.000	350		700	84	420
28.000 30.000	375		750	84	450
30.000 32.000	400		800	96	480
32.000 34.000	425		850	96	510
34.000 36.000	450		900	108	540
36.000 38.000	475		950	108	570
38.000 40.000	500		1.000	120	600
40.000 42.000			1.050	120	630
42.000 44.000	od sum ponad		1.100	132	660
44.000 46.000	40.000 zł opłata		1.150	132	690
46.000 48.000	wynosi zawsze		1.200	150	720
48.000 50.000	500 zł		1.250	150	750
50.000 55.000			1.375	150	825
55.000 60.000			1.500	180	900
60.000 65.000			1.625	180	975
65.000 70.000			1.750	210	1.050
70.000 75.000			1.875	210	1.125
75.000 80.000			2.000	240	1.200
80.000 85.000			2.125	240	1.275
85.000 90.000			2.250	270	1.350
90.000 95.000			2.375	270	1.425
95.000 100.000			2.500	300	1.500
			od sum ponad	od sum ponad	od sum ponad
			100.000 zł	100.000 zł	100.000 zł
			opłata wynosi	opłata wynosi	pobiera się nadto
			zawsze	zawsze	po 15 zł od każdego
			2.500 zł	300 zł	pełnego tysiąca
					ponad 100.000 zł

UWAGI do tabeli opłat egzekucyjnych:

- I. Podstawę obliczenia opłaty egzekucyjnej:
- z kolumny 2 tabeli stanowi pobrana kwota należności z każdego poszczególnego tytułu wykonawczego,
 - z kolumny 3 i 4 tabeli stanowi poszukiwana należność objęta każdym poszczególnym tytułem wykonawczym,
 - z kolumny 5 tabeli stanowi ogólna suma poszukiwanych należności, objętych jednym obwieszczeniem o licytacji lub zarządzeniem sprzedaży w inny sposób (§ 80),
 - z kolumny 6 tabeli stanowi:
 - suma uzyskana z licytacji lub ze sprzedaży w inny sposób (§ 80), jeżeli suma ta nie przekracza ogólnej sumy poszukiwanych należności;
 - ogólna suma poszukiwanych należności, jeżeli suma uzyskana z licytacji lub ze sprzedaży w inny sposób (§ 80) przekracza ogólną sumę należności.

Przy ustalaniu podstawy do obliczenia opłat, przewidzianych w kolumnach 2, 3, 4 i 5 — oraz w kolumnie 6 tabeli w przypadku, gdy podstawę obliczenia opłaty stanowi ogólna suma poszukiwanych należności (część 1 punkt 4b) niniejszych uwag), nie uwzględnia się odsetek (odsetek ulgowych), kosztów upomnienia i egzekucyjnych, przypadających od poszukiwanych należności, jeżeli te odsetki i koszty są ściągane łącznie z główną należnością.

II. Obowiązek uiszczenia opłaty egzekucyjnej:

1. z kolumny 2 i 3 tabeli powstaje — z chwilą przybycia organu egzekucyjnego na miejsce do zobowiązanego celem dokonania zajęcia;
2. z kolumny 4 tabeli powstaje — z chwilą dokonania zajęcia ruchomości, wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych;
3. z kolumny 5 tabeli powstaje — z chwilą doręczenia zobowiązanemu przez urząd skarbowy odpisu obwieszczenia o licytacji lub zarządzenia sprzedaży w inny sposób (§ 80);
4. z kolumny 6 tabeli powstaje — z chwilą dokonania sprzedaży w drodze licytacji lub w inny sposób (§ 80);

III. W razie uskutecznienia do rąk organu egzekucyjnego tylko częściowej wpłaty na poczet poszukiwanej należności i dokonania na pozostałą sumę zajęcia, opłatę pobiera się wyłącznie według stawek, określonych w kolumnie 4 tabeli od całej sumy należności.

IV. W przypadku, gdy ściągnięcie należności wymagać będzie kilkakrotnego dokonania zajęcia lub obok zajęcia ruchomości zajęcia wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych — opłatę za zajęcie pobiera się tylko raz od poszukiwanej należności, objętej każdym poszczególnym tytułem wykonawczym.

V. Opłatę za rozpisanie licytacji lub zarządzenie sprzedaży z wolnej ręki pobiera się tylko raz.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 czerwca 1932 r.

o wyłączeniu niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych z pod egzekucji urzędów skarbowych.
(Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 581).

w brzmieniu zmienionym rozp. Rady Min.
z dnia 15 maja 1937 (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 341).

Na podstawie art. 1 ust. 2) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) zarządza się co następuje:

*) § 1. Określona w art. 1 ust. 1) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) właściwość urzędów skarbowych do przymusowego ściągania świadczeń pieniężnych, które mogą być ściągane na podstawie obowiązujących przepisów w trybie administracyjnym, nie obejmuje następujących należności:

a) należności wynikających z zarządzeń administracyjnych władz wojskowych, a potrącanych w trybie ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrącaniach z uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr. 58, poz. 439);

*) tekst zmieniony obowiązujący od 1 lipca 1937 r.

- b) taks, opłat i kar na rzecz funduszu kuracyjnego, pobieranych na podstawie art. 34, pkt. 2 i art. 35 pkt. 6 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 254), w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331);
- c) należności, wymienionych w art. 33 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. w przedmiocie utworzenia Państwowego Banku Rolnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 117, poz. 966), w brzmieniu zmienionym dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 września 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 539);
- d) należności Banku Gospodarstwa Krajowego zarówno na rzecz funduszków własnych Banku jak i na rzecz funduszków powierzonych mu do likwidacji lub administracji niezależnie od tego, czy należności te oparte są na tytułach powstałych przed objęciem przez Bank likwidacji lub administracji, czy też na tytułach powstałych po tym terminie.

*) § 2. Egzekucję należności przeprowadzają o ile chodzi o:

- a) należności, wymienione w § 1 lit. a) — władze wojskowe na podstawie przepisów dotychczasowych;
- b) należności wymienione w § 1 lit. b) — wydziały wykonawcze komisji uzdrowiskowych na podstawie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) ze zmianami później wprowadzonymi;

*) tekst zmieniony obowiązuje od 1 lipca 1937 r.

- c) należności, wymienione w § 1 lit. c) i d) — według wyboru Państwowego Banku Rolnego względnie Banku Gospodarstwa Krajowego, albo urzędy skarbowe, albo władze sądowe.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Skarbu, Sprawiedliwości, Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych oraz Reform Rolnych — każdemu we właściwym zakresie działania.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1932 r.

278421

SKOROWIDZ ALFABETYCZNY

(Cyfry oznaczają §§)

Asysta policyjna 21.
Dozór nad zajętymi nieruchomościami 72—75.
Egzekucja przeciwko Skarbowi Państwa 47.
Egzekucja przeciwko związkom Samorządowym terytorialnym 48.
Egzekucja w pomieszczeniach wojskowych 24.
Egzekucja w powinnościach władz i przedsiębiorstw państwowych 24.
Egzekucja z wierzytelności pieniężnych i praw majątkowych 100—118.
Dozorecy wynagrodzenie 74.
Gotówka na wyżywienie rodziny 42.
Koszty i wydatki egzekucyjne 56—58.
Krowa 42.
Licytacja ruchomości (termin i sposób przeprowadzenia licytacji) 81—98.
Mienie nie ulegające egzekucji 42—46.
Narzędzia pracy 42.
Obecność wierzyciela i zobowiązanego przy czynnościach egzekucyjnych 19 i 22.
Obwieszczenie o licytacji 82.
Odwołania od decyzji urzędu i zażalenia 50—54.
Odzież osobista 42.
Opis zajętych ruchomości 68.
Ordery 42.
Owce 42.

Skorowidz alfabetyczny

59

(Cyfry oznaczają §§)

Pasza dla bydła 42.
Papiery wartościowe 79.
Pieniądze zagraniczne 79.
Pościel 42.
Postanowienia wstępne 1—2, 4—5.
Pośmiertne 44.
Pora nocna 18.
Prawo osób trzecich do zajętych przedmiotów 38.
Prowadzenie egzekucji w porze nocnej i w dniach świątecznych 18.
Przedmioty własnością osób trzecich 38.
Przepisy przejściowe i końcowe 126—127.
Przeszkadzanie w czynnościach egzekucyjnych 20—21.
Przeszukiwanie schowków, rewizje osobiste 24.
Raty 33.
Sprzedaż papierów wartościowych 79.
Sprzedaż ruchomości 78.
Sprzedaż ruchomości w inny sposób (z wolnej ręki, w przedsiębiorstwie zobowiązanego itp.) 80.
Sprzety domowe 42.
Stypendia 44.
Szacowanie przez biegłych 69—70.
Śmierć zobowiązanego, zawieszenie egzekucji 30.
Świadkowie 22.
Święta 18.
Tabela opłat egzekucyjnych do § 13 rozp. Rady Ministrów
Tabela opłat egzekucyjnych do § 57 rozp. Rady Ministrów
Tytuł wykonawczy 14.

(Cyfry oznaczają §§)

Uszkodzenie zajętych ruchomości podczas transportu 76.

Właściwość oraz zakres działania władz i organów egzekucyjnych 6—12.

Wpłaty i pokwitowania 25—27.

Wsparcia 44.

Wszczęcie i podstawa egzekucji 13—15.

Wyjawienie majątku 90.

Wynagrodzenie świadków 22.

Zabezpieczenia należności przed terminem płatności 119—125.

Zajęcie ruchomości i gotówki 59—67.

Zajęcia ruchomości u osób trzecich 59.

Zawieszenie i umorzenie egzekucji 28—37.

Zbieg egzekucji administracyjno-sądowej 3.

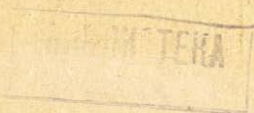
Zwolnienie od egzekucji ze względu na osobę zobowiązanego 39—41.

Żywność 42.

SPIS RZECZY

	str.
1. Ustawa z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 328) . . .	3
2. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62 poz. 580)	6
CZEŚĆ I. Przepisy ogólne	6
Dział I. Postanowienia wstępne . . .	6
Dział II. Właściwość oraz zakres działania władz organów egzekucyjnych	9
Dział III. Wszczęcie i podstawa egzekucji. Czynności egzekucyjne. . .	10
Dział IV. Zawieszenie i umorzenie egzekucji	16
Dział V. Zwolnienie od egzekucji ze względu na osobę zobowiązanego . .	20
Dział VI. Mienie nie ulegające egzekucji	21
Dział VII. Ogólne postanowienia o postępowaniu	26
Dział VIII. Koszty egzekucyjne . .	27
CZEŚĆ II. Przepisy szczegółowe . . .	29
Dział I. Egzekucja z ruchomości . .	29
Rozdział I. Zajęcie	29
Rozdział II. Sprzedaż	34

Rozdział III. Wyjawienie majątku	42
Dział II. Egzekucja z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątko- wych	42
CZĘŚĆ III. Zabezpieczenie	47
CZĘŚĆ IV. Przepisy przejściowe i koń- cowe	50
3. Tabela kosztów upomnienia	52
4. Tabela opłat w egzekucyjnym postępowaniu administracyjnym	53
5. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1932 r. o wyłączeniu niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych spod egze- kucji urzędów skarbowych	55
6. Skorowidz alfabetyczny	58
7. Spis rzeczy	61

MICHAŁ HOWORKA

a d w o k a t

PRAWO WEKSŁOWE

i

PRAWO CZEKOWE

obowiązujące od dnia 1. lipca 1936 r.

z objaśnieniami i przepisami o postępowaniu cywilnem, o opłatach stemplowych oraz z wzorami weksli, czeku i 12 pism procesowych, a mianowicie: pozw w postępowaniu nakazowem, zażalenie na odmowę wydania nakazu, wniosek o ograniczenie wykonalności, zarzuty przeciw nakazowi z wnioskiem o wstrzymanie wykonalności, cofnięcie pozwu z zrzeczeniem się roszczeń, cofnięcie zarzutów, zlecenie egzekucji na zabezpieczenie, zlecenie egzekucji z nakazu zaopatrzonego w klauzulę natychmiastowej wykonalności, skarga na czynność kom sądowego, zażalenie co do kosztów nakazu i wniosek o uznanie wekslu za umorzony

Cena egz. brosz. 2,50 zł

Cena egz. w opr. płóc. 3,50 zł

Tekstowe wydanie prawa wekslowego

i czekowego

0,50 zł.

w opr. 1,40 zł

Księgarnia Wł. Wilak w Poznaniu

Wydawnictwo

POZNAN

tel. 10-11

poleca:

Banaszak i Dorożala — Przepisy o wynagrodzeniu nota riuszów	2,—
Dobierzewski i Peński — Dekret o podatku od lokali	1,—
Gawlas i Jonsik — Prawo upadłościowe i prawo o postępowaniu układowem	8,—
Hauswald — Organizacja i Zarząd	7,—
Howorka — Prawo weksłowe i czekowe brosz. 2,50 opr.	3,50
„ — Ustawa o ochronie lokatorów	1,50
„ — Najem	1,50
„ — Ulgi dla rolników	2,—
Kamrowski i Rzepecki — Ordynacja i ustawy podatkowe brosz. 3,— zł opr.	4,—
Kodeks handlowy	opr. 2,50
Kodeks zobowiązań brosz. 1,60, opr. płoc.	2,40
Kołodziej T. mgr — Przepisy o dostawach i robotach	1,50
Łebiniński T. adw. — Ustawa o wykonaniu reformy rolnej brosz. 5,— opr.	6,—
Mastyński — Skorowidz rzeczowy do Dziennika Ustaw R. P. lata 1918 — 1935	12,50
Ordynacja podatkowa z rozp. wyk.	1,60
Prawo weksłowe i czekowe brosz. 0,50 zł opr.	1,40
Rzepecki — Prawo o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością	2,30
„ — Ustawa o spółdzielniach wraz z nowelą z 1934 r.	2,75
„ — Przepisy polskiego kodeksu handlowego dotyczące podróżujących agentów i przedstawicieli handlowych	3,80
„ — Tabela potrąceń podatku dochodowego od uposażeń dla zarobków wypłacanych miesięcznie	1,00
„ — Tabela wypłat dla zarobków wypłacanych tygodniowo	0,70
Sierakowski — Ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych	1,50
Skalski — Zasady inwentaryzowania i bilansowania	4,50
„ — Ocena działalności przedsiębiorstw na podstawie zamknięć rachunkowych	5,—
Skalski i Ratuski — Normy prawne dotyczące księgowości kupieckiej w układzie systematycznym	2,50
Segall — Państwowy podatek od uboju	2,—
Segall — Przepisy o zryczałtowanym podatku przemysłowego o obrot dla drobnych przedsiębiorstw	1,50
Szczudłowski — Podatek od nieruchomości	1,20
Tabela opłat adwokackich	0,50
Ustawa o ochronie lokatorów	0,50
Ustawa o opłatach stemplowych brosz. 2,— zł opr.	3,—
Więckoński — Postępowanie nakazowe i upominawcze	1,50
Wiśniewski — Podatek dochodowy od uposażeń	2,50